

Case Shell Brent Spar

Recht en Bedrijfsethiek
Rick van der Zwet 0433373

Brent Spar was een tijdelijk (Juni 1976 – September 1991) olie overslag platform van Shell gelegen in de Noordzee 150 mijlen ten westen van Schotland om de functie van een nog te bouwen pijplijn over te nemen. Van 1991 tot December 1994 wordt gewerkt aan een voorstel hoe het platform het beste af te breken, waarbij de keuze van het platform naar de bodem (2000 meter) van de zee te laten zinken de beste oplossing is in zowel milieu technisch, risico technisch en financieel gebied. Vanwege de Oslo Conventie met betrekking tot het punt ter bescherming van de zee is de Engelse regering verplicht deze actie openbaar te maken aan de 12 betrokken landen en de EU, niemand heeft bezwaren echter...

Greenpeace ziet dit als een voorbeeld van een zeer gevaarlijke ontwikkeling in het nadeel van het milieu en begint een grote campagne om dit te voorkomen met zware argumenten over veiligheid en de voorbeeld functie die dit heeft. Om kracht bij de zetten bezetten ze het platform en zorgen voor heel veel media publiciteit, wat uitmondt tot het boycotten en vernietigen van Shell eigendommen en personen. Waarbij verschillende belangrijke politieke personen zich negatief uitspreken over de plannen van Shell, terwijl ze eerst zonder problemen de plannen hadden aangenomen. De acties zijn 'een succes' voor Greenpeace, het oorspronkelijke plan om te Brent Spar af te laten zinken naar de bodem van de zee, wordt geannuleerd. Het duurt nog tot 1 September 1999 voordat de Brent Spar een andere bestemming heeft gevonden.

Het bedrijfsethische conflict die behandeld gaat worden speelt in 20 Juni 1995. Het slepen van de Brent Spar naar de afzink plaats is dan in volle gang, maar politieke en publieke opinie doet Shell besluiten om het proces te doen stoppen.

Je kan op heel veel manieren naar dit probleem kijken. Er is echter één optiek die overheerst namelijk oog voor het milieu. Hoewel je vanaf de kant van Shell ook kan denken dat ze ook uit economisch oogpunt en veiligheid voor de werknemers denken.

Je kunt in dit conflict 4 grote partijen onderscheiden. Shell als uitvoerend bedrijf. De overheid als controleert orgaan en als vertegenwoordigers van de inwoners van hun land. Actiegroepen zoals Greenpeace en de publieke opinie in de vorm van de inwoners van Europa. De actiegroepen voelen zich verantwoordelijk voor het welzijn van het milieu. Zo ook de overheid, die er ook op toeziet dat het verdrag van Oslo netjes nageleefd wordt.

Shell heeft tijdens de keuze om te stoppen een begin ethische visie aangehouden volgens hun website met als 2 belangrijkste redenen.

-De Brent Star was een voorbeeld geworden voor milieuvervuiling en de laksheid van regeringen hiertegen. Door het afzinken uit te stellen konden de regeringen in staat gesteld worden hun fouten te herstellen.

-De veiligheid van medewerkers van Shell was in het geding

Ik keur deze de keuze op dat moment ten zeerste af. Ze hadden namelijk uit grondig onderzoek (zover ik weet) uitgebreid onderzoek gedaan naar de geschikte oplossing die de omgeving zo goed mogelijk zal beschermen. Ze laten zich op dat moment lijden door de publieke optie was er voor zorg dat een goed plan om zeep geholpen wordt. Hoewel hun wisten dat het in het eerste gezicht een slechte oplossing bleek, zou het op langer termijn toch de beste zijn.

Bronnen:

<http://archive.greenpeace.org/comms/brent/brent.html>

<http://www.shell.com/brentspar/>